

РЕШЕНИЕ

№ 4964

гр. София, 26.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 01.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **335** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 203 и сл. АПК, във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на И. В. В., подадена чрез адв.В. Б., с която срещу Висшия съдебен съвет /ВСС/ са предявени иски с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за сумата в общ размер на 130 534 лева, от които 100 000 лева, представляващи обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди, описани в исковата молба и 30 534 лева, представляващи законната лихва върху сумата за периода на забава от 04.04.2015г. до 04.04.2018г. По тази искова молба е образувано адм.д. № 3818/2018г. по описа на Административен съд София-град, производството по което е приключило с постановяването на Решение № 1097/19.02.2020г., с което е осъден ВСС да заплати на И. В. В. 7000 лева обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане и е отхвърлен иска за разликата до пълния предявен размер от 100 000 лева, както и е осъден ВСС да заплати на И. В. В. обезщетение за забава по чл.84, ал.1 вр. чл.86, ал.1 ЗЗД за периода 04.04.2015г. до 04.04.2018г. в размер на 2134 лева и е отхвърлен иска за разликата до пълния предявен размер от 30 534 лева.

По реда на инстанционния контрол решението е отменено с Решение № 86/05.01.2021г., постановено по адм.д. № 6298/2020г. по описа на Върховния административен съд /ВАС/ като делото е върнато за ново разглеждане от друг състав

на административния съд. Дадените от касационната инстанция задължителни указания по чл.224 АПК са при новото разглеждане на делото исковата молба да се остави без движение като на ищеца бъдат дадени указания за отстраняване на нередовностите в нея: да посочи фактическите основания, на които базира исковата си претенция – да посочи с номер, дата и издател незаконосъобразния административен акт, от издаването, на който се претендира настъпването на вредите; да конкретизира действията, които определя като незаконосъобразни и от които също се твърди настъпването на вредите, които иска да бъдат обезщетени. Въз основа на това уточнение да формулира петитум на исковата молба като отграничи всеки акт и/или действие от което се претендира настъпването на вредите, да посочи конкретния размер на вредите, които са настъпили от съответния акт и/или действие на ответника. В изпълнение на дадените му указания с оглед посоченото по-горе, на 15.02.2021г. ищецът чрез своя пълномощник е депозирал молба, в която хронологично описва всички действия във връзка с образуването дисциплинарно производство като не уточнява дали това са фактически действия по см. на чл.250 АПК, в каквато насока са дадените от съда указания, нито дали тези действия са незаконосъобразни и в какво се състои тяхната незаконосъобразност - защо не се основават на административен акт или на закона; не се уточнява дали вредите се претендират и от отменения административен акт – решение за налагане на дисциплинарно наказание; не е уточнен размера на обезщетението, който се претендира от всяко едно фактическо действие. Поради това с определение от 17.02.2021г. на ищеца повторно е предоставена възможност да уточни дали вредите се претендират и от отменения административен акт – решение за налагане на дисциплинарно наказание или само от действия във връзка с образуването, движението и приключването на образуването дисциплинарно производство; дали определя тези действия като фактически по см. на чл.250 АПК и ако да – да обоснове в какво се състои незаконосъобразността на всяко едно от тях - защо не се основава на административен акт или на закона, както и кога е било преустановено и в какво /как/ е обективизирано преустановяването му, от кой административен орган или кое длъжностно лице е извършено; да посочи претендирания размер на обезщетение за всяко едно от действията, за които се твърди да са причинили вредите.

На 04.03.2021г. по делото е постъпила молба от адв.Б., в която се сочи, че вредите се претендират от образуването, движението и приключването на дисциплинарното производство по д.д.№ 14/2011г. по описа на ВСС, така и от постановления на 07.06.2012г. административен акт – решение на ВСС за налагане на дисциплинарно наказание, отменено по съответния ред с влязъл в сила съдебен акт. Съответно вредите се претендират в общ размер на 100 000 лева, от които 10 000 лева за вредите от образуването на дисциплинарното производство; 25 000 лева за вредите от отстраняването от длъжност; 15 000 лева за вредите от разгласяването от ВСС в медиите на информация за образуването дисциплинарно производство и отстраняването от длъжност; 10 000 лева за вредите от продължителността на дисциплинарното производство и накърняване на правото на защита пред ВСС и 40 000 лева за вредите от налагането на дисциплинарното наказание, понесени постъпателно във времето от 17.11.2011г. до 11.04.2013г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на завеждането на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 30 534 лева, представляваща законна лихва върху посочената сума за посочения в исковата молба период на забава от

10.04.2015г. до завеждането на иска в съда. Посочва се, че решението за налагане на дисциплинарното наказание е отменено с влязло в сила Решение № 5127/11.04.2013г., постановено по адм.д. № 2449/2013г. на ВАС като в него ясно и точно е определен незаконосъобразния характер на отмененото решение на ВСС и в настоящото производство този въпрос не може да се преразглежда. По отношение на действията по образуването, движението и приключването на д.д.№ 14/2011г. се сочи, че са правни процедурни действия по см. на ЗСВ, но са опорочени поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила и са незаконосъобразни, поради което и постановеният краен акт на ВСС – решението за налагане на дисциплинарно наказание, също е незаконосъобразно.

На 19.04.2021г. по делото е депозиран отговор на исковата молба и уточненията към нея от ответника, с който се оспорват предявените искове като неоснователни и недоказани по подробно изложени съображения. Претендира се присъждане в полза на ВСС на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание изложеното в исковата молба и двете уточняващи я молби се поддържа чрез адв.Б., който моли за уважаване на предявените срещу ВСС искове като основателни и доказани по съображенията, изложени в писмената защита, депозирана при първото разглеждане на делото и допълнителна защита – обобщение. Претендира присъждането на всички направени разноски по производството по представен списък.

Ответникът ВСС чрез юрк.А. моли исковете да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Счита, че не е налице съвкупността от елементите на фактическия състав по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, за да бъде определено обезщетение за причинени вреди вследствие от наложеното дисциплинарно наказание и от предишното заболяване на ищеца, довело до оперативна намеса, като едно от основанията в исковата молба. Намира, че липсва причинно-следствена връзка между наложеното наказание и заболяването коксартроза, както и че липсва медицинска документация и събеседване с психолог, които да дават достоверна информация за причинения стрес, за който се твърди, че е причинил вредите. Липсвали доказателства за проведена терапия относно твърдените психологически смущения, а ищецът не поискал назначаването на експертиза, която да установи наистина ли толкова е страдал и дали безпокойствието и ортопедичните заболявания могат да са следствие от дисциплинарното наказание. Твърди се освен това, липса на причинна връзка между наказанието и търпените вреди. Счита, че ВСС не може да бъде отговорен за медийните публикации, разпространени в медийното пространство, тъй като това са действия на други организации и са изява на свободното слово в страната, което е конституционно гарантирано. Възразява срещу прекомерността на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение, което моли да бъде редуцирано. Подробни съображения излага в писмена защита.

Участващият по делото прокурор Д. от Софийска градска прокуратура, изразява становище, че при настоящото разглеждане на делото не се констатира основание за промяна във вече изразената позиция на СГП при предходното разглеждане на делото. Намира, че неоправдано е завишен паричният еквивалент на увредата. Счита, че при предходното разглеждане на делото се е доказало наличие на причинени вреди, но към минималната граница. Споделя възразенията на ответника по иска, направени в този смисъл.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и

прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Страните не спорят и от доказателствата по делото – предложение от Дисциплинарния съвет до ВСС по дисциплинарно дело № 14/2011г. /л.63 и сл. по адм.д. № 3818/2018г./, се установява, че с решение на ВСС по Протокол № 37/17.11.2011г. по предложение на главния прокурор на Република България, е образувано дисциплинарно производство за налагане на дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1, т.6 ЗСВ – „дисциплинарно освобождаване от длъжност“ на И. В. В. – окръжен прокурор на Окръжна прокуратура – Х.. С предложението е въведено, че с поведението си В. е нарушил Кодекса за етично поведение на българските магистрати и накърнил престижа на съдебната власт, което по смисъла на ЗСВ е дисциплинарно нарушение на чл.307, ал.4, т.3 и т.4 ЗСВ. С предложението е поискано дисциплинарна наказващият орган да упражни правомощията си по чл.232 ЗСВ като отстрани от длъжност В..

С Решение по т.12 от Протокол № 38 от заседание, проведено на 24.11.2011г. ВСС ищецът е отстранен от заеманата от него длъжност за срок от 6 месеца.

С Решение по т.36 по Протокол № 23 от заседание от 07.06.2012 г. на ВСС на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „намаляване на трудовото възнаграждение с 10 % за срок от 6 месеца“. Така наложеното дисциплинарно наказание е отменено с Решение № 5127/11.04.2013г., постановено по адм. д. № 2449/2013г. по описа на ВАС, петчленен състав.

Ищецът твърди, че за времето от образуването на дисциплинарното производство до отмяната на наложеното дисциплинарно наказание като незаконосъобразно е претърпял немуществени вреди, изразяващи се в накърнено лично достойнство и добро име като човек и професионалист; понижено лично самочувствие; продължително чувство на изолация от обществото; продължително морално страдание и психоемоционален стрес от засягане и рязката промяна на личната му и професионална сфера; поставен бил в продължително напрежение и тревога, че ще бъде дисциплинарно освободен от длъжност и няма да има възможност да издържа себе си и семейството си, а също така, че не могъл да работи както в съдебната система, така и в областта на правото въобще; сериозно бил засегнат личния му живот; влошили се изградените между него и близките му хора отношения, както и колегиалните такива, водещо до продължителни отрицателни преживявания и тревоги; изживял изключително тежко депресивни състояния от духовна мъка, тъй като производството било съпроводено с широко и негативно за него медийно отразяване, което силно накърнило личността му; влошило се и здравословното му състояние, като силно се обострило заболяването му, нямал възможност да провежда нормално лечение, процедури и оздравителен санаторен режим, поради което се наложило да претърпи медицинска интервенция във ВМА – С. с окончателна диагноза „ендопротезис коксе синистра“. Твърди, че е претърпял вреди в резултат на цялото дисциплинарното производство, завършило с отменения като незаконосъобразен административен акт, продължило около 1 г. и 5 м., като е бил отстранен от длъжност, при направено от главния прокурор предложение за налагане на най-тежкото наказание „дисциплинарно освобождаване от длъжност“. Сочи, също така, че самото дисциплинарно производство, както и неговото временно отстраняване от длъжност е било широко разпространено и отразено в централните и местни медии и електронни сайтове, в подкрепа на което представя към исковата молба шест броя статии от

различни вестници и сайтове в периода 17.11.2011г. – 08.06.2012г. Първите три касаят отразяването на скандал, в който се сочи за замесен прокурор В. и съответно за образуването дисциплинарно производство по предложението на Главния прокурор, а последните три – отразяването на наложеното наказание – намаляване с 10 % на възнаграждението за срок от 6 месеца.

По делото са приобщени като доказателства материалите по дисциплинарната преписка, от които се установява движението на дисциплинарното производство във времето – предложение на главния прокурор, по повод което е образувано дисциплинарно производство на 17.11.2011г. за налагане на дисциплинарно наказание „дисциплинарно освобождаване от длъжност“ за уронване престижа на съдебната власт, отстраняване от длъжност на 24.11.2011г., проведени три заседания на Дисциплинарния състав за събиране на доказателства, решение на състава от 17.04.2012г. с предложение до ВСС да отхвърли предложението на Главния прокурор, заседание на ВСС от 17.05.2012г., на което не се е стигнало до решение и заседание на ВСС от 07.06.2012г., на което е наложено процесното наказание.

За установяване на обстоятелствата по иска и претърпените вреди по делото са изслушани показанията на свидетелите Д. С. П., А. А. П. и К. В. В..

От показанията на свидетеля П. се установява, че познава ищеца от 1995г., когато той започнал работа като прокурор в Районна прокуратура – Х., като към онзи момент тя била съдия в Районен съд – Хасково. От 1999г. свидетелката била съдия в Окръжен съд – Хасково, където работи и към този момент. Известно ѝ е, че в края на 2011г. е изтекла информация, че има някакъв проблем около ищеца, който към този момент е бил окръжен прокурор на Х., във връзка с неговата работа. Чули се най-различни приказки за задържане, за отстраняване, за уволнение, но всичко било в кръга на приказки – нищо конкретно. На следващия ден /по спомени на свидетелката 17.11.2011г./ в медиите изтекла информация, че е образувано дисциплинарно производство против него и главният прокурор е поискал отстраняването му от длъжност. Това вече започнало да се коментира в служебните среди като първоначално било казано, че е във връзка с работата, впоследствие казали, че касе личните му отношения. По този повод ѝ е известно, че има образувано в този период дисциплинарно производство. Имала контакти в този период от време с ищеца и след това, защото освен и колегиални във времето между тях били създадени чисто приятелски отношения. Всичко това му се отразило изключително негативно и в професионален, и в личен план, защото в един момент започнало да се говори с негативизъм по отношение на него, за това какво е правил, колегите му започнали да се отнасят към него с недоверие, личните му отношения били изкарани на показ и станали обществено достояние, което му било безкрайно неприятно, тъй като градът е малък. Ищецът се затворил, защото започнал да се чувства безкрайно неудобно, неприятно, тъй като всичко се коментирало, а той твърдял, че няма никаква вина за случващото се. Бил притеснен, защото го грозяла опасност от дисциплинарно уволнение, с последиците, от което той бил наясно. В личен план всичко случващо се му се отразило неблагоприятно - много хора започнали да се притесняват да комуникират с него, защото се тиражирали най-различни неща и в един момент спрели да му вярват, отнасяли се с недоверие към него, защото всичко това притеснявало хората и те не знаели точно за какво става въпрос. До този момент – м.ноември 2011г., лично свидетелката не била чула, нито чела някъде по медии или в публикации и т.н. негативно изказване, по адрес на ищеца или някой да говори лошо

за него и в професионален план. В периода от 1995г. до 1999г., когато са работили заедно, сочи, че като човек, като професионалист, като колега винаги се е държал много точно, много етично, много добронамерено. Скандалът от 2011г. се отразил изключително негативно на репутацията му като цяло. Знае, че е отстранен от длъжност за 6 месеца като свидетелства, че това му се е отразило много зле. Притесненията, че може да бъде уволнен се отразили на заболяванията, които имал, като през м.май 2012г. постъпил в болница за операция. Според свидетелката негативните емоции продължават и към този момент, защото всичко това се е отразило на професионалното му развитие.

От показанията на свидетеля П. се установява, че с ищеца са приятели от дълги години и са колеги. По времето, когато ищецът е бил административен ръководител на Окръжна прокуратура - Х. свидетелят е бил прокурор в Окръжната прокуратура. За работата му като прокурор и окръжен прокурор има впечатления от много години - от 1995г., когато започнал работа като следовател, а ищецът бил прокурор в Районна прокуратура и от тогава се познавали. В Окръжната прокуратура работели заедно 10 години. Прякото му впечатление през този период било, че той е прекрасен магистрат, прекрасен прокурор и ръководител. През 2011г., месец ноември, започнали проблемите на ищеца. По предложение на главния прокурор било образувано дисциплинарно производство във ВСС. Конкретни дати не си спомня, но е сигурен, че през м.ноември 2011г. В. бил отстранен от длъжност. Имал преки впечатления, защото след като било образувано дисциплинарното производство се предприела медийна кампания срещу ищеца. Той изпаднал в тотална изолация от колегите си, от приятели, от близки. Бил изолиран от обществото, от неговото общество, което е в Х. и не само. Сред колегите се започнало постоянно шушукане, подмятане, подигравки дори за това какъв човек в Окръжна прокуратура и в Районна Х.. Това естествено станало достояние на ищеца, който изпаднал в депресия, влошило се и здравословното му състояние, впоследствие се наложило и да си направи операция. Отразило се пагубно върху личността му като човек, като прокурор, като административен ръководител. Това продължило доста време - година и нещо. През този период свидетелят запазил отношенията си с ищеца, който му споделил, че предложението на главния прокурор за отстраняване от длъжност и за дисциплинарно наказание не е било прието. Било впоследствие наложено наказание намаляване на заплатата, на трудовото възнаграждение за определен период, а преди това бил отстранен за 6 месеца от длъжност. Лично свидетелят го придружавал до болница в С., по повод на операция за смяна на става. Той имал този проблем от преди това, но според свидетеля всичко случило се ускорило развитието на заболяването и необходимостта от операция. Дисциплинарното производство му се отразило тежко – не излизал дълго време от дома си, криел се напълно основателно. За образуваното дисциплинарно производство свидетелят научил от медиите, а за временното отстраняване на ищеца от длъжност – от самия него. Преди да се случи това колегите му от прокуратурата уважавали ищеца, но след това, след като избухнал този скандал, повечето му колеги му обърнали гръб и започнали да се подиграват, което го огорчило много, тъй като той разчитал на тези хора, помагал им, на много от тях и кариерно и във всякакво отношение

подпомагал, а те не му оказали морална подкрепа в тази ситуация.

От показанията на свидетеля К. В., брат на ищеца, се установява, че му е известно за образуваното срещу брат му дисциплинарно производство. Не може да каже колко точно е продължило, но помни, че е било продължително време. За скандала научил от медиите, впоследствие и от ищеца. Първоначално това било шок за него, ищецът не можел да повярва, че такова нещо се случва. После състоянието му преминало в стрес, в нервност. Започнал да избягва контакти, да се затваря в себе си. Изживявал случващото се много тежко. Дисциплинарното производство и отразяването му в медиите се отразило неблагоприятно на личния му живот – станал затворен, изнервен, не искал да контактува с никого, притеснявал се детето му как ще реагира, когато прочете тези неща, тъй като то ходело на училище и там, съответно съученици, учители коментирали скандала. Състоянието на депресия продължило и след като се оперирал. Влошаването на здравословното му състояние, наложило извършване на операция, според свидетеля е следствие от тази депресия, тъй като преди това освен приемането на лекарства, ходел на санаториуми, почивал, не натоварвал ставата, което преустановил след избухване на скандала. Знае, че състоянието му се е влошило рязко, тъй като започнал да пие много обезболяващи. И той, и родителите им научили за случващото се от пресата и телевизията.

В потвърждение на това, че на ищеца е направена операция за подмяна на тазобедрена става, по делото е приета като доказателство Епикриза по ИЗ № 12647/2012г., издадена от Катедра по ортопедия, травматология и реконструктивна хирургия на Клиниката по ортопедия и травматология на Военномедицинска академия, С., видно от която ищецът е претърпял хирургическата интервенция на 08.05.2012г. като заболяването му датира от 2008г.

Други доказателства от значение за спора по делото не са ангажирани.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Според ал.2 на с.р. исковете по ал.1 се разглеждат по реда, установен в Административнопроцесуалния кодекс – чл.203 и сл. В чл.204 АПК са регламентирани условията за допустимост на иска като според ал.1 и 2 искът може да се предяви след отмяната на административния акт или едновременно с оспорването му, а според ал.4, когато вредите се претендират от незаконосъобразно действие или бездействие те се установяват от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

В настоящия случай едното фактическо основание, на което се базира претенцията на ищеца е отменен незаконосъобразен административен акт – решение за налагане на дисциплинарно наказание на ищеца. Доказателствата по делото установяват, че дисциплинарното наказание „намаляване на трудовото възнаграждение с 10% за срок от 6 месеца“ е отменено с окончателно като неподлежащо на обжалване Решение № 5127/11.04.2013г.,

постановено по адм.д. № 2449/2013г. на ВАС, петчл. състав.

Другите фактически основания, на които се основава претенцията са незаконосъобразни фактически действия – процедурни действия по образуването, движението и приключването на дисциплинарното производство. Незаконосъобразността на същите следва да се установи в хода на настоящото производство, на основание чл.204, ал.4 АПК.

Исковете са предявени срещу Висшия съдебен съвет, който е юридическо лице – чл.16, ал.2 ЗСВ, съответно е пасивно легитимиран да отговаря по тях с оглед нормата на чл.205, ал.1 АПК.

По тези съображения съдът приема, че исковете, с които е сезиран са допустими.

Разгледани по същество, искът, с който се претендира заплащане на сумата в размер на 40 000 лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му неимуществени вреди от незаконосъобразен административен акт – Решение по т.36 по Протокол № 23 от заседание от 07.06.2012 г. на ВСС, с което на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „намаляване на трудовото възнаграждение с 10 % за срок от 6 месеца“, отменено с Решение № 5127/11.04.2013г., постановено по адм. д. № 2449/2013г. по описа на ВАС, петчленен състав, е частично основателен, а останалите искиове – неоснователни, по съображенията, изложени по-долу.

Разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Отговорността на държавата по ЗОДОВ е специална деликтна отговорност спрямо общата деликтна отговорност, уредена в чл.45 и сл. от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Тази отговорност произтича от общото задължение на държавата/общините при осъществяване на правомощията им техните органи и длъжностни лица да спазват правата и не накърняват законните интереси на гражданите, респ. юридическите лица. За разлика от тази отговорност, деликтната отговорност, уредена в ЗЗД произтича от общото задължение да не се вреди другиму. В този смисъл отговорността по ЗОДОВ има обективен характер – възниква при наличие на изрично предвидените в закона предпоставки и не е обусловена от наличието на виновно поведение от страна на конкретно длъжностно лице, причинило с поведението си вредата – чл.4 ЗОДОВ.

За реализиране на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да е осъществен фактическият състав, изискващ кумулативното наличие на три предпоставки – незаконосъобразен административен акт, отменен по надлежния ред, респективно обявен за нищожен, или незаконосъобразно действие или незаконосъобразно бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод упражняване на административна дейност; настъпила вреда; причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. Отсъствието на която и да е от трите предпоставки е пречка за реализиране отговорността на държавата по този ред.

Следва да се уточни, че под действия и бездействия, както ЗОДОВ, така и АПК имат предвид фактическите действия по чл.250, ал.1 АПК и фактическите

бездействия по чл.256 АПК. Съгласно първата разпоредба незаконосъобразно фактическо действие е това действие, което не е административен акт и не се извършва в изпълнение на административни актове или на закона. Според втората посочена разпоредба незаконосъобразно фактическо бездействие е налице, когато административният орган бездейства и не извършва действие, за което е задължен пряко по силата на закона или подзаконов нормативен акт. И в двата случая действието и задължението, по което се бездейства, не следва да касаят правни действия или издаване на административен акт, т.е. когато административният орган е извършил действие, което представлява индивидуален административен акт това няма да бъде фактическо действие по см. на чл.250, ал.1 АПК, както и когато административният орган бездейства по задължение, което е задължение за издаване на индивидуален административен акт няма да е налице незаконосъобразно фактическо бездействие, а мълчалив отказ по см. на чл.58, ал.1 АПК, който кодексът приравнява на индивидуален административен акт – чл.21, ал.1 АПК.

Ищецът излага в исковата молба твърдения за настъпили неимуществени вреди, които могат да бъдат обособени в три групи - лични негативни психически и емоционални преживявания; неблагоприятно отражение върху професионалното достойнство, честта и авторитета на ищеца сред колеги, цялата професионална общност и пред обществото като цяло, а и сред близки и познати, а именно накърнено добро име като човек и професионалист в обществото и във връзка с промяна отношенията с близки и колеги; влошаване на здравословното състояние;

От представените доказателства, вкл. провежданата процедура, при искане за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание, както и от показанията на разпитаните свидетели, съдът намира, че е установено наличието на първата група вреди, свързани с конкретните лични негативни изживявания на ищеца, а именно приема, че е било понижено личното му самочувствие; почувствал се е продължително изолиран от обществото; изпитвал е продължително морално страдание и психо – емоционален стрес от засягане и рязката промяна на личната му и професионална сфера; поставен е бил в продължително напрежение и тревога, че ще бъде дисциплинарно освободен от длъжност и няма да има възможност да издържа себе си и семейството си, а също така, че не е могъл да работи, както в съдебната система, така и в областта на правото въобще.

Отделно от свидетелските показания, настоящият състав намира, че горните чувства, породили сочените негативни емоции на стрес и притеснения са неминуема последица за всеки един нормално интелигентен човек, който е попадал и би попаднал в процедура по дисциплинарно наказване, особено когато става въпрос за искане за налагане на най-тежкото наказание и заплахата за оставане без работа и разрушаване на изградената кариера, поради което и не всяка подобна емоция следва и е възможно да се доказва непременно със свидетелски показания, още повече, че в подобна ситуация човек често се затваря в себе си, в каквато посока са свидетелските показания, и трудно споделя притесненията и емоциите си.

От свидетелските показания и приложените медийни публикации, съдът счита

за доказани и втората група вреди, свързани с реалното отражение върху професионалното достойнство, честта и авторитета на ищеца сред колеги, цялата професионална общност и пред обществото като цяло, а и сред близки и познати, а именно накърнено добро име като човек и професионалист в обществото и във връзка с промяна отношенията с близки и колеги.

Съдът приема за доказано обстоятелството, че е било накърнено личното достойнство и доброто име на ищеца като човек и професионалист, както и че са се влошили, както изградените между него и близките му хора отношения, така и в колегиалните среди.

По отношение на третата група вреди, свързани с влошаване на здравето на ищеца, съдът намира, че не са налице доказателства. Твърди се, че силно се е обострило съществуващото при ищеца заболяване на тазобедрената става, тъй като нямам възможност да провежда нормално лечение, процедури и оздравителен санаторен режим, поради което се наложило да претърпи медицинска интервенция във ВМА – С. с окончателна диагноза „ендопротезис коксе синистра“. Представената епикриза за проведено оперативно лечение в периода 07.05.2012г. – 21.05.2012г. от ВМА – МБАЛ С., Клиника по ортопедия, травматология и реконструктивна хирургия налага извод за наличието на влошено здравословно състояние. Става въпрос, обаче, за заболяване, което е диагностицирано още през 2008г., съответно към извършване на оперативното лечение очевидно става въпрос за влошаване, за да се стигне до нея. Липсва обаче доказателство за наличие на пряка причинно – следствена връзка между влошаването на заболяването и наложеното дисциплинарно наказание, тъй като е напълно възможно да става въпрос за нормалното развитие на неговия ход. Свидетелските показания на брата на ищеца са, че е трябвало периодично да посещава санаториум и да извършва балнеолечение, които според него могат да спрат процеса на износване и да отложат необходимостта от смяна на ставата. Свидетелят обаче не сочи да е с медицинско образование – специалист в областта, съответно показанията му не са експертни и дадени по този ред, а за да се установи наличието на пряка причинна връзка, т.е., че ако не беше дисциплинарното производство, завършило с издадения и отменен административен акт, то нямаше да се стигне и до вредите, т.е. нямаше да се стигне до обостряне на заболяването, съответно до проведената хирургична интервенция, е необходимо изслушването на съдебно-медицинска експертиза, извършена от вещо лице ортопед-хирург.

С оглед горното, съдът приема доказано наличието на първите две групи вреди, но не приема наличието и/или причинната връзка при третата група вреди, свързани със здравето на ищеца.

Безспорно намира съдът, че доказаните вреди, описани по-горе, са резултат от образуването, провеждането и приключването на дисциплинарното производство и в този смисъл се намират в пряка причинно-следствена връзка с действията /правни и фактически/ във връзка с неговото образуване, провеждане и приключване. Обезщетение обаче е дължимо само за тези, които са незаконосъобразни. Именно поради това съдът приема, че е осъществен фактическият състав на отговорността по петия предявен иск /уточнителна молба от 04.03.2021г./ – този за присъждане на обезщетение от

отменения незаконосъобразен административен акт – решение за налагане на дисциплинарно наказание. При наличието и на трите елемента на фактическия състав, съдът следва да определи обезщетение по справедливост. Съгласно чл.52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно трайно установената съдебна практика, понятието "справедливост" по смисъла на посочената норма не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са видът, характерът, интензитетът и продължителността на увреждането, съпоставени със състоянието на ищеца преди него. Неимуществените вреди са конкретно определими и присъденото парично обезщетение за тях следва да съответства на необходимостта за преодоляването им, следва да е достатъчно по размер за репарирването им - в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и с оглед особеностите на конкретния случай, като същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди. Следва да се отчете и обстоятелството, че тези вреди са такива по естеството си, че не могат да бъдат изцяло заличени, те не могат да бъдат отстранени така, както засягането на увредено имущество може да се отстрани чрез заплащане на парично обезщетение или поправянето му. Понесеното душевно страдание не може по никакъв начин да се заличи впоследствие, нито пък да се замени с някакво напълно съответно на него обезщетение по вид и по размер. Въпреки това съдът присъжда обезщетение в някакви разумни граници, които съобразява и със съдебната практика по подобни дела. Отчитайки всички фактори съдът намира, че в случая разумният и справедлив размер на обезщетението за претендираните и доказани от ищеца неимуществени вреди, причинени от отменения незаконосъобразен акт – Решение по т.36 от Протокол № 23 от заседание на ВСС на 07.06.2012г. за налагане на дисциплинарно наказание „намаляване на трудовото възнаграждение с 10% за срок от 6 месеца“, е 7000 лева. В посочената част искът следва да бъдат уважен, съответно – отхвърлен в останалата му част за разликата до претендираната сума в размер на 40 000 лева.

С оглед частичната основателност на главния иск за обезщетение за неимуществени вреди частично основателна се явява и акцесорната претенция за законна лихва върху главницата. Съгласно т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК законната лихва се дължи от датата, на която е влязло в сила решението на съда, с което е обявена незаконосъобразността на административния акт. Претенцията в подадената искова молба е съобразена с погасителната давност по чл.111, б."в" от ЗЗД, като е предявена за периода от 04.04.2015г. до 04.04.2018г., уточнен с молба от 04.03.2021г. – от 10.04.2015г. до 10.04.2018г. Лихвата е изчислена чрез калкулатора, наличен на официалната интернет страница на Националната агенция за приходите за изчисляване на законна лихва и възлиза на сумата в размер на 2134,42 лева. В посочената

част искът следва да бъде уважен, съответно – отхвърлен в останалата му част за разликата до претендираната с исковата молба сума, изчислена пропорционално на 12 196,71 лева.

Останалите искове, с които се претендира обезщетение от действия и бездействия на ответника, съдът намира неоснователни, по следните съображения:

На първо място се претендира /съгласно уточнителна молба от 04.03.2021г./ обезщетение в размер на 10 000 лева за причинените на ищеца неимуществени вреди от образуването на дисциплинарното производство по д.д. № 14/2011г.

Както се посочи по-горе, за да е незаконосъобразно това действие според разпоредбата на чл.250 АПК, то трябва да не представлява индивидуален административен акт, както и да не се извършва в изпълнение на административен акт или на закона. Съдебната практика е единна в разбирането, че актовете, с които се образува дисциплинарно производство не представляват индивидуални административни актове по см. на чл.21, ал.1 АПК. В случая не е налице и административен акт, в изпълнение на който да се образува дисциплинарното производство. Това действие е извършено в изпълнение на разпоредбата на чл.316, ал.2 ЗСВ, в редакцията, действала към датата на образуване на дисциплинарното производство – ДВ, бр.82 от 21 октомври 2011г., съгласно която дисциплинарното производство се образува в 7-дневен срок от постъпване на предложението. Безспорно в случая се установява, че е налице постъпило предложение от главния прокурор за образуване на дисциплинарно производство срещу ищеца, съответно в изпълнение на законното си задължение ответникът е образувал дисциплинарното производство и е предприел последващи действия по него. Следователно не е налице незаконосъобразно фактическо действие по см. на чл.250 АПК и предвид тази констатация не е налице първият елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, съответно следва искът да се отхвърли като неоснователен без да се обсъжда наличието или отсъствието на останалите две предпоставки.

Съгласно уточнителната молба от 04.03.2021г. ищецът претендира на следващо място обезщетение в размер на 25 000 лева за неимуществените вреди, причинени му от отстраняването от длъжност за срок от 6 месеца с решение на ВСС по т.12 от Протокол № 38 от заседание, проведено на 24.11.2011г. Решението, както е видно от него, е прието на основание чл.232 ЗСВ. Съгласно посочената разпоредба при образувано дисциплинарно производство за налагане на наказание дисциплинарно освобождаване от длъжност на избран член на Висшия съдебен съвет, съдия, прокурор, следовател, административен ръководител или заместник на административен ръководител по предложение на дисциплинарния състав Висшият съдебен съвет може да го отстрани от длъжност за срок до 6 месеца. Това решение по своята правна същност представлява индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК – т.напр. в Решение № 9 от 03.01.2017 г. по адм. д. № 5554/2016 г., VI отд. на ВАС – „...Временното отстраняване от длъжност на магистрат е уредено в чл. 230 - чл. 232 ЗСВ (в приложимата редакция) и по своята правна същност представлява

принудителна административна мярка, а актът за налагането ѝ - индивидуален административен акт. Мярката е предпоставена от наказателно производство срещу магистрата. В хипотезата на чл. 230, ал. 1 ЗСВ (в приложимата редакция), ВСС действа при условията на обвързана компетентност, което означава, че ВСС има единствената възможност да отстрани временно съответния магистрат от длъжност до приключване на производството.“, както и в Решение № 12557 от 19.10.2017 г. по адм. д. № 7412/2017 г., VI отд. на ВАС – „...Административната принуда в една правова държава е правова принуда. Основанията за налагането ѝ, органите, които я прилагат, правните субекти, спрямо които се прилага, мерките за въздействие и редът за прилагането ѝ са нормативно установени. В случая това са разпоредбите на чл. 230 - 232 от ЗСВ. Текстът на чл. 230, ал. 1 от ЗСВ съдържа виждането на законодателя за несъвместимост между изпълнение на функционалните задължения на магистрата и качеството му на страна в наказателно производство от общ характер, от което той е зависим. Това законодателно решение несъмнено е в защита на обществения интерес, който изисква в правораздавателната дейност да участват само независими магистрати и този обществен интерес е толкова значим, че оправдава ограниченията, които отстранените от длъжност търпят до приключването на наказателното производство.“, също и в Решение № 2186 от 25.02.2016 г. по адм. д. № 2535/2015 г., 5 чл. с-в на ВАС съдът приема, че „...Временното отстраняване от длъжност на магистрат е уредено в чл. 230 - чл. 232 ЗСВ и по своята правна същност представлява принудителна административна мярка, а актът за налагането ѝ - индивидуален административен акт.“.

Следователно след като решението, от което се претендират вредите по този иск, представлява индивидуален административен акт, а не се сочат доказателства /липсва въведено твърдение/ той да е отменен по предвидения в закона ред, не е налице първата изискуема предпоставка за реализиране отговорността на ответника по реда на чл.1 ЗОДОВ. Съответно липсата ѝ, при изискване за кумулативно наличие/ обуславя неоснователност на иска, който следва да бъде отхвърлен.

На трето място ищецът /съгласно втората уточнителна молба/ претендира присъждането на обезщетение в размер на 15 000 лева за вредите от разгласяването от ВСС в медиите на информация за образуваното дисциплинарно дело. В подкрепа на твърденията, изложени в исковата молба, с нея по делото са представени шест публикации, които отразяват случая. Няма доказателства обаче тези публикации и коментари да са предоставени като информация от ВСС, нито пък съдът установява нарушение на изискването на чл.313, ал.3 ЗСВ да не се разгласяват факти и обстоятелства във връзка с дисциплинарното производство преди връчването на акта за налагане на наказанието. Видно е от събраните доказателства, че част от публикациите са след вземане решението на ВСС и по повод информиране на обществеността за него. Вярно е, също така, че в голямата част от случаите медиите са склонни публично да отразяват подобни решения, и далеч не така публично или изобщо да не отразяват отмяната им. Доколкото обаче по принцип функцията на медиите е да отразяват актуалните събития, отразяването на факта за образувано срещу ищеца дисциплинарно

производство и впоследствие на наложеното му дисциплинарно наказание следва да бъдат възприети като неизбежна последица от публичността на осъществяваната дейност. Безспорно налагането на дисциплинарно наказание на който и да е професионалист, неизбежно накърнява неговото достойнство и професионален авторитет, а когато става въпрос за прокурор, още повече за ръководител на окръжна прокуратура, т.е. за лице, което в известна степен е и публична личност, налагането на наказанието, както и самата процедура във връзка с това, от своя страна, неизбежно става публична, най-малкото поради обстоятелството, че заседанията на ВСС са публични, освен когато се обсъждат документи, класифицирани по Закона за защита на класифицираната информация, или предложения за налагане на дисциплинарно наказание – чл.33, ал.4 ЗСВ, като обаче решенията, приети на закрито заседание, се обявяват публично – чл.33, ал.5 ЗСВ /в относимата редакция/. Следователно, нормално при всяко налагане на дисциплинарно наказание на магистрат, освен най-близкия му кръг приятели и колеги, за него научава или поне има възможност да научи всеки, който прояви елементарен интерес – т.е. и цялата професионална общност, и гражданите като цяло. Отделен е въпросът за достоверността и коректността към фактите при медийното отразяване, още по-малко в отговорност на ответника могат да бъдат вменени коментарите на читателите към интернет – публикациите. В заключение, доколкото ВСС, оповестявайки публично взетите от него решения във връзка с образуваното дисциплинарно производство по д.д.№ 14/2011г., е действал в изпълнение на задължението по чл.33, ал.5 ЗСВ, не е налице незаконосъобразно фактическо действие по см. на чл.250 АПК, съответно при отсъствие на първата кумулативно изискуема предпоставка за реализиране отговорността на ответника по реда на чл.1 ЗОДОВ искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Неоснователен намира съдът и последният предявен иск - за присъждане на сумата в размер на 10 000 лева, представляващи обезщетение на ищеца за причинените му неимуществени вреди от продължителността на дисциплинарното производство и накърняване на правото на защита пред ВСС.

В уточнителната молба от 04.03.2021г. се излага, че дисциплинарното производство е с продължителност от 17.11.2011г. до постановяването от ВСС на незаконосъобразното решение за налагане на дисциплинарно наказание на 07.06.2012г. В рамките на този период били проведени три заседания за събиране на доказателства – на 13.12.2011г., на 17.01.2012г. и на 15.02.2012г. пред Дисциплинарния състав. Повече от половин година самото съществуване на неоснователно образуваното дисциплинарно производство задълбочило моралните вреди, които ищецът търпял от тази продължителна намеса в личния му живот. По внесеното предложение от дисциплинарния съвет били проведени две заседания на ВСС – на 17.05.2012г. и на 07.06.2012г., на които ищецът не бил поканен да участва, нито бил уведомен за тяхното провеждане, с което било нарушено правото му на защита.

Съгласно разпоредбите на Глава шестнадесета ЗСВ – „Дисциплинарна отговорност“ – чл.307 и сл. /в относимата редакция/, дисциплинарно

производство се образува със заповед, съответно с решение, на наказващия орган в срок до 6 месеца от откриването, но не по-късно от три години от извършването на нарушението. Когато тези срокове са изтекли, дисциплинарно производство не се образува като дисциплинарното производство приключва в срок до три месеца от образуването му, като изтичането на срока не е основание за отпадане на отговорността – чл.310, ал.1 и ал.2 ЗСВ. Съгласно чл.313 ЗСВ преди налагане на дисциплинарното наказание наказващият орган - в случаите по чл.311, т.1 и 3, и дисциплинарният състав - в случаите по чл.311, т.2, изслушва привлеченото към дисциплинарна отговорност лице или приема писменото му обяснение и събира доказателствата от значение за случая. Когато привлеченото към дисциплинарна отговорност лице не е било изслушано или не е било прието писменото му обяснение, съдът отменя наложеното дисциплинарно наказание, без да разглежда делото по същество, освен ако лицето не е дало обяснения или не е било изслушано по негова вина. Съгласно чл.316 ЗСВ дисциплинарните наказания по чл.308, ал.1, т.3, 4 и 6 на съдия, прокурор и следовател, дисциплинарните наказания на административен ръководител и на заместник на административния ръководител, както и дисциплинарното наказание по чл.308, ал.3 на избран член на Висшия съдебен съвет се налагат с решение на Висшия съдебен съвет. Дисциплинарното производство се образува в 7-дневен срок от постъпване на предложението. Когато образува дисциплинарно производство, Висшият съдебен съвет чрез жребий определя от членовете си тричленен дисциплинарен състав. Членовете на дисциплинарния състав избират председател. Председателят на дисциплинарния състав насрочва заседание в 7-дневен срок от образуването на дисциплинарното производство. Преписи от предложението за налагане на дисциплинарно наказание и приложените към него писмени доказателства се изпращат на лицето, привлечено към дисциплинарна отговорност, което в 7-дневен срок от съобщението по реда на Административнопроцесуалния кодекс може да направи писмени възражения и да посочи доказателства. За заседанието на дисциплинарния състав се уведомяват привлеченото към дисциплинарна отговорност лице и вносителят на предложението – чл.317, ал.1 ЗСВ. Според следващата разпоредба – чл.318 ЗСВ, заседанията на дисциплинарния състав се провеждат при закрити врата като привлеченото към дисциплинарна отговорност лице има право на адвокатска защита. Дисциплинарният състав изяснява фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение, като може да събира гласни, писмени и веществени доказателства, включително чрез делегиран свой член, както и да изслушва вещи лица, по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Вносителят на предложението или оправомощен от него представител, привлеченото към дисциплинарна отговорност лице и неговият защитник се изслушват от дисциплинарния състав, ако присъстват на заседанието. Според чл.319 ЗСВ в 14-дневен срок от последното заседание дисциплинарният състав приема решение, с което установява подлежащите на доказване факти, изразява становище относно обстоятелствата и правното основание за налагане на дисциплинарно наказание и предлага вида и размера на наказанието. В тридневен срок от приемането на решението дисциплинарният състав го

представя на председателстващия Висшия съдебен съвет заедно с преписката по делото за незабавното им внасяне във Висшия съдебен съвет – чл.320, ал.1 ЗСВ. Висшият съдебен съвет разглежда предложението на дисциплинарния състав за налагане на дисциплинарно наказание в 14-дневен срок от внасянето му.

Посочените по-горе разпоредби регламентират реда за образуването, хода и сроковете за провеждане и приключване на дисциплинарното производство. Всички отделни процесуални действия в хода на образуването дисциплинарно производство не представляват самостоятелни административни актове като законосъобразността им, вкл. своевременността на извършването им, са предмет на контрол в производството по обжалване на крайния акт – решението за налагане на дисциплинарно наказание, което като индивидуален административен акт подлежи на контрол за законосъобразност и в изпълнение на задължението по чл.168, ал.1 АПК съдът проверява неговата законосъобразност на всички основания по чл.146 АПК, в т.ч. за спазване на административнопроизводствените правила. Предвид обстоятелството, че процесното решение за налагане на дисциплинарно наказание е било предмет на съдебен контрол и е отменено с влязло в сила Решение № 5127/11.04.2013г. по адм. д. № 2449/2013г. по описа на ВАС, петчленен състав, обсъждането на проведените в хода на административното производство процесуални действия е недопустимо, по арг. от разпоредбата на чл.177, ал.3 АПК. Като допълнителен аргумент следва да бъде приведена и разпоредбата на чл.21, ал.5, изр.1-во АПК, съгласно която не са индивидуални административни актове волеизявленията, действията и бездействията, когато са част от производствата по издаване или изпълнение на индивидуални или общи административни актове или са част от производствата по издаване на нормативни актове. Предвид отсъствието на незаконосъобразно фактическо действие по см. на чл.250 АПК искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора, на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ на ищеца следва да бъдат присъдени разноски по производството в размер на 316 лева, съразмерно на уважената част от исковата претенция. На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 279 лева, определен по реда на чл.37 ЗПП вр. чл.25 НЗПП.

Водим от горното, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет да заплати на И. В. В., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 7000 /седем хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от отменения като незаконосъобразен административен акт – Решение по т.36 от Протокол № 23 от заседанието на ВСС, проведено на 07.06.2012г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба – 10.04.2018г., до окончателното плащане, и ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния предявен размер от 40

000 /четиридесет хиляди/ лева.

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет да заплати на И. В. В., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 2134,42 лева /две хиляди сто тридесет и четири лева и четиридесет и две стотинки/, представляваща обезщетение за забава по чл.84, ал.1, вр чл.86, ал.1 ЗЗД за периода от 10.04.2015г. до 10.04.2018г. върху уважената част от иска, и ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния предявен размер.

ОТХВЪРЛЯ останалите предявени искове за присъждане на сумата в общ размер от 60 000 лева, представляваща обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди от действията по образуването, движението и приключването на дисциплинарното производство по д.д. № 14/2011г. по описа на ВСС и за присъждане на законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба – 10.04.2018г., до окончателното плащане, ведно със съединените с тях искове за присъждане на обезщетение за забава по чл.84, ал.1, вр чл.86, ал.1 ЗЗД за периода от 10.04.2015г. до 10.04.2018г.

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет да заплати на И. В. В., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 316 /триста и шестнадесет/ лева, представляваща разноски по производството.

ОСЪЖДА И. В. В. да заплати на Висшия съдебен съвет сумата в размер на 279 /двеста седемдесет и девет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: